

[Simonsen.]

tidligere, i allerhøjeste grad bærer præg af. Der skal ligesom noget mere sus over dette, og det tror jeg vi har mulighed for at få, i det øjeblik arbejdsmiljøgruppens resultater kommer frem.

Vi skal bruge mere tid og kræfter på at få sikkerhedsudvalgene til at fungere, og vi skal bruge flere kræfter på oplysning. Jeg kan ikke undlade også her at drage en sammenligning med færdselssikkerhedsproblemerne. Jeg synes, der er grund til at fastslå, at et organ som Rådet for større Færdselssikkerhed har udført et fantastisk arbejde for at få folk til i højere grad at kende deres ansvar, og jeg mener i og for sig, at man på dette område skulle have et organ på lige fod med Rådet for større Færdselssikkerhed, som overtager oplysningsarbejdet, gør det uafhængigt af de ministerielle organer; disse mennesker må have nogle penge at arbejde med, således at begge parter forstår, hvad disse ting egentlig betyder. For det er jo, som fru Marichen Nielsen har nævnt, et område, hvor der findes et hav af love og et hav af cirkulærer og bekendtgørelser og bestemmelser og gud ved hvad, men spørgsmålet er: hvor mange kender disse? Skulle vi ikke først lige prøve at få folk til at forstå, hvilke bestemmelser der egentlig findes i dag? Så tror jeg, vi var nået meget langt. Derfor mener jeg, at oplysningsarbejde er noget af det allermost centrale. Jeg vil gerne gøre mig til talsmand for den tanke, at man går ind på det system, som man har anvendt med succes på færdselssikkerhedens område.

Min konklusion er den, at vi i og for sig ikke finder ret mange punkter i SF's forslag, som fremmer det ønskede formål: at sikre arbejdsforholdene for den enkelte på arbejdspladsen i højere grad, end tilfældet er i dag. Men til gengæld er vi fra vores side altid parat til at drøfte bestræbelser, som kan være med til at bedre det fysiske klima på arbejdspladsen, og som går ud på at skabe større sikkerhed, således at arbejdsulykker, og hvad der bliver resultatet deraf for såvel det enkelte menneske som samfundet, forebygges.

Johan Philipsen: Må jeg generelt sige, at venstre selvfølgelig til enhver tid er parat til at drøfte ændringer i arbejderbeskyttelseslo-

ven, og vi er enige i de synspunkter, som den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for. Det emne er så kompliceret, at vi selvfølgelig, uanset hvordan det går, som vi har gjort det i 1968 og i 1971, også fremover vil drøfte ændringer af enkeltheder i arbejderbeskyttelsesloven. Den løsning, som måske nogen tænker sig: at hele komplekset skulle tages op til ændring på én gang, ville efter min opfattelse få den virkning, at så standser al fremgangen, i hvert fald indtil videre, for det vil nok tage et par vintre eller så at få det gjort. Min erfaring med patentlovene i venlig erindring i den henseende.

Jeg vil gøre det måske utraditionelle at blande mig i den venlige strid imellem SF og socialdemokratiet ved at sige, at jeg mener at have kendskab nok til den nuværende arbejdsminister til at fastslå, at det bliver vanskeligt at påstå, at han ikke har forstand på dette område, det bliver endnu mere vanskeligt at fastslå, at han ikke interesserer sig for disse forhold, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at ministeren i sin korte embedstid i denne periode har forsømt noget på dette område, men hvis jeg har taget fejl, så beder jeg om at få det oplyst. Det være sagt med det formål, som jeg gerne vil afslutte med: dette område er lidet egnet til agitation, hvis det er meningen, at vi skal nå resultater.

De ændringer, vi gennemførte i 1968 og 1971, var i hovedsagen to. For det første havde vi før den situation, at den juridisk ansvarlige og ham, der fik bøderne, var den egentlige arbejdsgiver. Vi kom frem til, at også flere, der handler på arbejdsgivernes vegne og i realiteten kender de enkelte forhold, kan drages til ansvar. Det anså jeg for en væsentlig fordel, for vi kender jo alle en lang række sager, hvor arbejdsgivere blev dømt for forhold, som de ingen juridisk chance havde for at kende til; det må selvfølgelig være dem, der leder arbejdsprocesserne, der skal have det egentlige ansvar, ud fra den moderne devise, at man skal skubbe ansvaret så langt ned i virksomhederne, som det lader sig gøre.

Den anden hovedændring gik ud på, at vi inddrog arbejdspladsernes egne folk i arbejdet med at gøre sikkerheden så stor som muligt. Det er min opfattelse, at vi skal køre videre ad de to linjer: så sikre forhold, så